

נוטל פרק אחד ועשרים שבת

קמג.

עין משפט נר מצוה

יב א מיי פיר מהל ייט
הלכה יא סמג לאוין
עה טושע'ע ארמ ס'י מקו
ספי' ב:
ב ב מיי פיר מהלג
שבת הלכה טו סמג לאוין
ס'ה טושע'ע ארמ ס'י שם
ספי' ב:
בא ג מיי פיר פ'ב
הלכה טו סמג שם
טושע'ע ארמ ס'י שם
ספי' ב:
בב ד מיי פיר מהלג
הלכה יא טושע'ע ארמ
ס'י קפ טושע'ע ד:
בג ה מיי פיר מהלג
שבת הלכה טו סמג
לאוין טושע'ע ארמ ס'י
ס'ה טושע'ע ארמ ס'י שם
ספי' ב:
בד ו מיי פיר מהלג
הלכה יא טושע'ע
ארמ ס'י קפ טושע'ע א:
בה ז מיי פיר מהלג
שבת הלכה טו סמג
לאוין טושע'ע ארמ ס'י
ס'ה טושע'ע ארמ ס'י שם
ספי' ב:
בז ח מיי פיר מהלג
טושע'ע שם ספי' ב:
טו שם ספי' ב:

התם ביון דמסרה. ומתקלקל ואין ראוי למאכל אדם מאתמול דעמיה עילויה ליתנו לזהמה אע"ג דבשעור של אפוניו ושל עדשים אכרין לרבי יהודה אע"ג דחזו למאכל בהמה וכן גרעינין דלעיל צפרק צמה מדליקין (דף כט.) דלמרינן לרבי יהודה אכלן אין מסיקין בגרעינין^(א) מ"מ הכא שרי

כדפי' התם^(ב): לייטור מהן אור. נראה לר"ת כפירוש ה"ג דלסידי משום תיקוני מנא' דלפירי' זה (ו) דלע"ג דלא מתקלף^(ג) ליה גזריןן שלא יבא לידו תיקון כלי: **עצמות וקליפין** לא כפירוש הקוטרם דפירש אפילו קשין ואין ראויין לאכילת כלבים ו' דהאי תנא אמרינן בגמרא דכרבי שמעון סבירא ליה ור"ש צעי לכל הפחות ראיות למאכל בהמה דקמי מעצמין מעל השלחן פירורין כו' מפני שהוא מאכל בהמה ומוקמעין בגמרא כוומיה'^(ד):

אנו אין לנו אלא ב"ש ברי' בוי'. במסכת עדיות לא מימניא כהדי קולי צ"ש ומומרי צ"ה והיינו כרז נחמן והא' דלא מימניא סיעמא מהתם משום דמאי' אולמא דהא' מהא': **פירורין שאין בהן בית אסור** לאבדן ביד. פי' צבונט' מדקמי מעצמין ולא קמי זורקין וקשה לרבי דברי'שא נמי קמי מעצמין מעל השלחן עכמות וקליפין ולא קמי זורקין אע"פ שמוטר לאבדן ציד ועוד דלמרינן בצרכות צריש' אלו דכריש (דף קט.) וצ"ה אומרים אש שמש ט"ח הוא נוטל פירורין שיש בהן בית ומניח פירורין שאין בהן בית ומסייע ליה לוי' ויחנן דלמנן פירורין שאין בהן בית מותר לאבדן ציד ואי אפשר ליגרס התם אסור ונראה לר' דהכא גרסי' מותר ודייק מדלטרין למימני מפני שהוא מאכל בהמה דהיינו משמע דלא חזי לאדם והוו כשאר מאכל בהמה ומותר לאבדן. מ"ר:

ואם לאו אין מקנחין בו. איש ספרים דלרבי וכו"ש אין צין וצין כך מקנחין צו ולא יתכן דלמנן בגמרא דצאין לו עור בית אחיה אפילו ר"ש מודה דלסור משום דפסיק רשיה הוא וה"ר יצחק מדפירא גרס צין כך וצין כך אין מקנחין צו כרבי יהודה דלמנן דבר שאין מתכוין אסור ואין נראה לר"י

דהא' בגמרא משמע דברי'שא מודה ר' יהודה (ס) דלמנן אימא סיפא ספוג אש יס לו עור בית אחיה וצין כך אין מקנחין צו לא רבי יהודה ולא ר' שמעון אלא ודאי לא גרסינן ליה כלל. מ"ר: **שמואל מטלמל** אהו אגב ריפתא. אף על גב דכר"ש סבירא ליה דשרי לקמן צפרק צמרא ר"ת: **רבא מטלמל** אהו אגב לקנא דמיא. ואם תאמר והא' רבא קצר לעיל כר"י דאית ליה מוקפה ואנומי לקנא דמיא היכי שרי לבתחילה ויש לומר דשני לן צין היכל דלפטר למיעבד האי טעמול מאתמול ליהא דלא אפשר דכיפין וצר יונה היו מאתמול צידו והיה יכול לטלטלם! אבל הני גרעיני תמרה לא אפשר ושרי אפילו לרבי יהודה ואף לאדם חשוד דלמנן צבילה פרק י"ט (דף כא:) דלמנן ליה אצי' לרבי יוסף הני סופלי לחיומא היכי שדינן ציומא טבא לרבי יוסי דלמנן לכס ולא לכלבים חזין להסקה כו' בשבת מאי איכא למימר מטלטלין להו אגב ריפתא כדשמואל אלמא דלפילו רב יוסף דלא צעי למישרי לעיל אגב כפא וסרינא דפילו דבר הראוי לאדם שרי התם גרעיני תמרה אגב ריפתא:

הדרן עלך נוטל אדם את בנו

התם כיון דמסרה. מעיילי אי מלנע ליה עד אורתא: **מאסמול דעמיה עויה**. לשונא וצין השמשות נמי מוכן לזהמה הוה: אור. פורגוין דסתם עזים להסקה יתמו ולא לטלטול כלי: ואוד ששנבר. צו"ט: **כצברי כלים**. ששצברו היום דהוה להו נולד: ש"מ. דכרבי יהודה סבירא ליה דאית ליה מוקפה:

בתנאי מעצמין. צדיים מעל השלחן: **עלמות**. קשין שאינן ראויין לכלב: וקליפין. של אגוזים דליית מהן לצ"ש מוקפה: וצ"ה אומרים מסלק אש הענבל. שיש תורת כלי עליה אבל לא ינטל הקליפין צדיים כרבי יהודה: **מעצמין מעל השלחן**. סתמא היא: פירורין פחות מכזים. וכו"ש כוית דמפירש טעמא שהם מאכל בהמה: ושער של אפוניו. שרבינן של קטנית שהקטנית גדל בהם: אפוניו. יי"ש"ש: עור צים אחיה. (ס) צינת אחיהן של עור שאחזו בו: **מקנחין צו**. טבלא: אין מקנחין צו. ששאחזו נחטט צין אכזעמיו: ניטל צצמא. כשהוא נגזב: ואינו מקבל עומא. דאינו לא כלי עץ ולא כגד ולא שק ולא מתכת: גב' אנו אין לנו. אין אנו סומכין על משמתינו כמות שהיא שניה אלא מוחלפת שיטתה וצ"ש כרבי יהודה כו': **אסור לאבדן ציד**. מדקמי מעצמין צדיים ולא זריק להו: דאית ליה מוקפה. דאי ר' יהודה מאתמול לאו לזהמה קיימי שהי האכול היה עמהן והיום לוקח מהם: שאין מתכוין. של תמרים והם לזהמה: ארמייתא. של תמרים ורשיה הם ומאכילין התמרים עצמן לזהמה הלכך אגב אימייתא לזהמה נמי קיימי: פרסייתא. תמרים טובים הם ואין מאכילין אותן לזהמה: כל צרכו. משתמש צו ואין כחן משום ציון וממחהו בתצביל: **לקנא דמיא**. ספל של מים: גרף של ריעי. צוצרן לפניו כשאוכל התמרים עד שנמאסות צעניו ונוטלין אותן מפניו כגרף של ריעי ונותן לזהמה: **זריק להו בלישני**. אל עבר השלחן: **אחורי המטה**. שהוא מוסב עליה:

דזו מסוגית הפוסקים.
לעני רש"י
פרורין שפרח חתיה.
יישיש. בקיה סוג אפונה.

מוסף תוספות
א. והתם נמי [כיון דלא חזו אלא לחיותא או להסקה. רעבי'ש עליו מאתמול דעמיה עילויה להסיר הרעינין כשאכל התמרים למחר וניסיק [בתם]. מוס' ה"א"ש שם.]
א. ואי חשיב לוי טפי נולד מבייח דבר אורז. לא לעיל טע. ד"ה אכלן.
ב. (דהתם) [דהתם] בר אורז נחטט מעי'ט ואין המיעים צריכים לאוח וכוין דמבעד יום דעמיה למיתביה לשונא אם יסירו חשיבה הכנה מעליה אכל (הכא) הגרעינין צריכין לעוד וחשיב כאוכל עצמו לא שיאכל התמרים ודאם הי' מפרישין מן האוכל הי' האוכל מתקלקל. מוס' ה"א"ש [לכך חשיב להו נולד ולא מהני מה שרעו עליהם מאתמול. מוס' לעיל טע. ד"ה אכלן. ג. יתקפא מוס' ה"א"ש: מתקנה. א. אבל כשאנו דרוי למאכל בהמה היו כמו צדורות שבתורה. מוס' ה"א"ש ר' אפי' שרי מודה דאסור כיון שאין תורת כלי עליה. מ' ה"ה. לכך גיל שהם ראויים למאכל בהמה כגון עצמות רבים וקליפין פתוחים. ובי' סביר כיון דלא חזי למאכל אדם לא. מוס' פ"ה ב' ד"ה מגניסין. ה. שאם היה אסור לאבין ביד הוה במשמע דתורת אובלין לאדם הן ופשיטא דמותר לטלטלין כשאר אובלין הראויין לאדם. ומאי קמ"ל. שיהי' לר"י. ו. לא שריין לבתחילה אלא דבר המותר לאדם חשוב. ומנ"י.]

הדרן עלך נוטל

דהא' בגמרא משמע דברי'שא מודה ר' יהודה (ס) דלמנן אימא סיפא ספוג אש יס לו עור בית אחיה וצין כך אין מקנחין צו לא רבי יהודה ולא ר' שמעון אלא ודאי לא גרסינן ליה כלל. מ"ר: **שמואל מטלמל** אהו אגב ריפתא. אף על גב דכר"ש סבירא ליה דשרי לקמן צפרק צמרא ר"ת: **רבא מטלמל** אהו אגב לקנא דמיא. ואם תאמר והא' רבא קצר לעיל כר"י דאית ליה מוקפה ואנומי לקנא דמיא היכי שרי לבתחילה ויש לומר דשני לן צין היכל דלפטר למיעבד האי טעמול מאתמול ליהא דלא אפשר דכיפין וצר יונה היו מאתמול צידו והיה יכול לטלטלם! אבל הני גרעיני תמרה לא אפשר ושרי אפילו לרבי יהודה ואף לאדם חשוד דלמנן צבילה פרק י"ט (דף כא:) דלמנן ליה אצי' לרבי יוסף הני סופלי לחיומא היכי שדינן ציומא טבא לרבי יוסי דלמנן לכס ולא לכלבים חזין להסקה כו' בשבת מאי איכא למימר מטלטלין להו אגב ריפתא כדשמואל אלמא דלפילו רב יוסף דלא צעי למישרי לעיל אגב כפא וסרינא דפילו דבר הראוי לאדם שרי התם גרעיני תמרה אגב ריפתא:

הדרן עלך נוטל אדם את בנו

אלו היכי דולוי עבד מודה (טובה ג). עושה אדם כל צרכו בפת. צין שמשים צין לפטר אמה ולתמנה בתפסיל רומח (ע"ה) ו. ולא חשיבין למיון דלובלין (ביצה א.). וכי עושין גרף של ריעי לבתחילה. וכי מותר לגרס שהיא דבר מלאו לו כדי שיוציאו (ביצה יז.) נהי דמי איתיה קמן מתקלין קמן או למחן לא לגביה כי היכי דנמאם עלן ופסקיה מי שרי (סם בא.) הדרן עלך נוטל אדם

הגהות הב"ב

(א) כמבטח מעצמין מעל השלחן פירורין: (ב) שם מקנחין צו (והה"ל) תמי' וצ"ה רש"י ומסופות ואלפסי לא גרסי ה"ה אכל מפי משמע להחמיש' משמע דגרס לה: (ג) גב' מעצמין מעל השלחן פירורין: (ד) תוב' ד"ה לטול וכו' דלפירוש זה אע"ג: (ה) ד"ה ואם לאו וכו' מודה ר' יהודה דאמרין איתא:

מוסף רש"י

אוד. עך לעשות אוד לתור. פורגין בלג' וטעמא משום דלא נחמו אלא להסקי אלא א"כ עשה לוי מצדו (ב' ביצה) דמי שמיסיקן בבליים. ג. שמוטלו נמי ינחה ומוטלו נמי להסקין (ביצה ג.). ואין מסיקין בשברי כלים. ששצברו צו"ט, דהשחא לא חזי לטלטול ואלו משום דחזו להסקה, חתמול לא לכי קיימא (סם) שצברו צו ביום דהוה לו נולד (ע"ה ח.). מצדירין. שבת. עצמות. שאינן ראויין לאכילה וקליפין. קליפי אגוזים ולא חשיבין למוקפה (ביצה ג.). ובית הלל אומרים. אין מטלטלין אותן צדיים שמוקפה הן, אלא מטלק את הענבל שיש תורת כלי עליה ומערה (סם). אנו אין לנו. כשיטת משנה זו לפי שמוטלפת שחימה. אלא כך ששמי ממוטלין ד"ש כר' יהודה ומתמרי. וצ"ה כר"ש (סם). מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות. בלומה אמתוך בלא בהמה זו בשבת ואפי' רבא שמתות, דיוין דאי ששני שלחן ממתכוין מפני ליה. וכי אמרינן דבר שאין מתכוין מותר כגון היכי דלא רבא שמתות, דיוין דאי ששני שלחן ממתכוין ולבדן שלא יתכוין לעשות חרין, כי עבד מני חרין דהוי מלכא לא מותר לא מחייב.

אלו היכי דולוי עבד מודה (טובה ג). עושה אדם כל צרכו בפת. צין שמשים צין לפטר אמה ולתמנה בתפסיל רומח (ע"ה) ו. ולא חשיבין למיון דלובלין (ביצה א.). וכי עושין גרף של ריעי לבתחילה. וכי מותר לגרס שהיא דבר מלאו לו כדי שיוציאו (ביצה יז.) נהי דמי איתיה קמן מתקלין קמן או למחן לא לגביה כי היכי דנמאם עלן ופסקיה מי שרי (סם בא.) הדרן עלך נוטל אדם